

Молодий Комунар

пролетарі всіх країн, єднайтеся!

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання XVIII

№ 13 (2273)

СУБОТА

29

СІЧНЯ
1977 РОКУ

Ціна 2 коп.

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ
З 1939 РОКУ.

ДАВАЙТЕ ЗМАГАТИСЯ

за приз «Молодого комунара» «Першій молодій п'ятитисячниці Кіровоградщини десятої п'ятирічки», за право одержати перехідну «Книгу трудової слави молодих доярок Кіровоградщини»!

Сьогодні ти працюєш на фермі. І якою б звичайною та буденною не здавалась тобі ця робота, ти мусиш пам'ятати, що виконуєш важливе громадське доручення. І тоді люди завжди будуть вдячні тобі за плоди твоєї праці. Бо одержати більше молока чи м'яса — це престиж не тільки твоєї особистості, твого колективу, а всієї нашої Батьківщини. Ось чому маєш повсякденну увагу і підтримку з боку партії та уряду, які здійснюють усе можливе для того, щоб ти зміг на совість виконувати свій почесний обов'язок перед людьми.

Ти знаєш, що нині у твоїй роботі — найвідповідальніша пора. Знаєш, що треба раціонально й ефективно використовувати корми, особливо дбайливо доглядати тварин, боротися за кожен надплановий кілограм тваринницьких продуктів, за їх найвищу якість. Пам'ятаючи це, не думай, що хтось має зробити тут більше, ретельніше, краще. Ти на фермі господар. Своїми руками і розумом повинен зробити все до найменших дрібниць. А якщо ти передовик, маєш найвищі показники у змаганні, то зобов'язаний допомогти відстаючому. Може, не тільки словом, а й ділом. Тільки тоді можеш пишатися своїми успіхами.

Часом буває нелегко. Недарма ж тваринництво називають ударним фронтом. Але не поспішай ховатися за чужу спину у хвилини труднощів. Ти ж молодий та ще й комсомолец. І найшвидше зростеш, загартуєш свій характер, викуєш силу волі тільки там, де важче. Батьки і діди твої — ветерани війни і праці — не цуралися будь-якої роботи і виростили своє найпрекрасніше у світі дерево — нашу сьогоднішню радянську дійсність. З гордо піднятою головою йдуть вони на заслужений відпочинок. І не тільки тому не ховають погляду, що потрудилися чесно, ударно, а й тому, що мають найглибшу віру в тебе, надію та впевненість. Не соромся ж! Не підведи!

У ці дні ти, як і вся радянська молодь, береш участь у змаганні за право підписати Рапорт Ленінського комсомолу ЦК КПРС до 60-річчя Великого Жовтня. Щотижня зв'язуєш свій крок з далекими, незабутніми роками боротьби і перемог нашої народної. Ти вже відвідував (або готуєшся до цього) перед своїми ровесниками і старшими товаришами про виконання особистого комплексного плану Ленінського заліку. Плануючи своє життя на майбутнє, не забудь, що у п'ятирічку ефективності і якості, в рік славного ювілею Батьківщини ти зобов'язаний досягти найвищих показників у праці, навчанні, стати висококваліфікованим майстром своєї справи, ідейно зрілим, відданим справі партії громадянином Країни Рад. Усе задумане прийде у змаганні. Бо воно за умов соціалістичного суспільного ладу було і є одним з найважливіших засобів формування суспільно-політичної активності, відповідальності за доручену справу, ініціативи, творчого ставлення до роботи — тих рис, які характеризують комуністичне ставлення до праці.

Пам'ятаєш, торік доярки області змагалися за приз твоєї комсомольської газети — «Першій молодій чотиритисячниці Кіровоградщини стартового року десятої п'ятирічки»? За підсумками трудової суперництва володарем призу стала Гетяна Ковтун з колгоспу імені Мічуріна Новгородківського району, яка ще до Жовтневих свят подолала чотиритисячний рубіж.

Сьогодні, враховуючи побажання твоїх ровесників і товаришів по праці, ми запрошуємо молодих доярок області до участі у змаганні за приз «Молодого комунара» «Першій молодій п'ятитисячниці Кіровоградщини десятої п'ятирічки». Приз перехідний — вручатимемо переможцям змагання щокварталу. Його остаточною владарем стане той, хто протягом п'ятирічки найчастіше виходив переможцем змагання за підсумками року і щонайменше в один з них (1977—1980 рр.) надав від кожної корови 5 тисяч кілограмів молока.

Одночасно з призом переможці змагання за підсумками кварталів і років щоразу одержуватимуть перехідну «Книгу трудової слави молодих доярок Кіровоградщини». Цікава книга. В ній будуть фотопортрети найближчих суперників по змаганню і нариси-розповіді про них, повідомлення про найпередовіші методи праці учасників змагання, слово наставників, найулюбленіші молодіжні пісні, показники праці і т. ін.

Ти маєш усі можливості для того, щоб стати переможцем у змаганні. Адже все залежить від тебе — твоєї наполегливості, вміння, обізнаності з передовими методами праці твоїх ровесників. Особливо ж добре несебідно трудитися взимку.

Стань учасником трудового суперництва за приз «Першій молодій п'ятитисячниці Кіровоградщини десятої п'ятирічки», своєю невтомною працею вплини своє ім'я в «Книгу трудової слави молодих доярок Кіровоградщини», і ти дістанеш змогу якнайбільше взнати про своїх друзів по змаганню, прилучитися до скарбниці їхнього досвіду. А коли здобудеш славу переможця, тебе чекатиме нагорода.

● 27 січня почалося протягування через Дніпро підводної частини газопроводу.

● За перші два дні дюкер наблизився до правого берега на шістсот метрів.

СИГНАЛ—ЧЕРВОНА РАКЕТА

РЕПОРТАЖ

Нарешті в четвер такий довгожданий телефонний дзвінок. Викликав начальник спецуправління підводно-технічних робіт № 5 тресту «Союзпідводгазбуд» Віктор Олексійович Зотов:

— За кілька годин потягнемо дюкер. Приїждь, не спішайтись.

Мене ді — лівий берег Дніпра, напроти Світловодська.

На годиннику — 13.10. Старший водолазний спеціаліст управління Герой Соціалістичної Праці Віталій Олександрович Євдокимов підняв над головою ракетину «Сигнал» — червона ракета. Негучний постріл.

З правого берега ракету помітили. Барaban лебідки почав повільно намотувати трос. На цьому березі, де зварений з п'яти батогів, опресований і підвально випробуваний, одягнений у п'явку, щоб захистити корозії, зафуртований дерев'яними планками і пантажений 1000 тонн чавунних обручів щоб не випав, на 1750 метрів витягнувся дюкер — підводна частина газопроводу. Ісі напружено чекають.

Білим прапорцем махнув водолаз Геннадій Андреев. Потужні трубоукладачі натягнули стропи, якими охоплено дюкер. Всі застисли у хвилюванні.

Майже сім місяців готувалися до цього дня. Земснаряди вирили на дні семиметрової глибини траншею, подолали уламко-оглянутий її й уклали, тягачі троси перекинувши обидва кінці на той берег. І ось настав час.

Щоб з'єднати кінці газопроводу на лівому й правому берегах, потрібно протягнути по дну Дніпра дюкер. Найважливіший момент.

— Ви б знали, скільки тонажів підняли наші водолази! Володимир Бабюк, Геннадій Ішєков, Михайло Яцип і Геннадій Андреев з дна! А троси? За чотири дні уклали їх у підводні траншеї. То було свято для всіх нас. Адже укладання тросів — найголовніше. Інакше весь дюкер витягнеться туди-сюди. Морози затримували нас. Криголам вирушив. Хвилюється й ветеран, бригадир комплексної Михайло Степанович Гажап хоча цей дюкер — 87-й за двадцять п'ять років його роботи в управлінні.

— Найдовший протягували через Волгу ще в 1960-му. Це другий такий розміри. Через Дніпро вперше такий укладається.

13.20. Дюкер рушає з місця. За хвилину проповз три метри. Це його швидкість.

Двадцять, сорок, сто метрів... До Железняка підходить маніпулятор трубоукладача Віктор Клопот:

— Полетіли з'єднувальні планки на муфті зчеплення.

І хоча на хід подій це не впливає, адже трубоукладач, що підтовхує дюкер, вісім, Валерій прощається:

— Мені треба бути там. Трубоукладачі розвантажують дюкер, полетіли роботу лебідки.

За півдня першу п'ятку дюкера, а їх усього три буде укладено, протягнули на 200 метрів — рівно половина змішної норми. Графіка дотримано.

І. ГОРСЬКИЙ.

м. Світловодськ.

На фото: справа — потужна лебідка зсувала тисячотонний дюкер; зліва — газопровід «увайшов» у Дніпро; внизу — ударники праці зварювальники (зліва направо): бригадир Петро Савелійович БЕЖЕНУЦА, Євген Георгійович ПУШКОВ, Микола Олександрович КОНДРАТЕНКО, Володимир Дмитрович МАРТИНЕНКО і Микола Ілліч БАЧЕНАС.

Фото Р. СПЕИКИНА.

VIII ВСЕСОЮЗНИЙ З'ІЗД ДТСААФ

Гідний вклад у зміцнення оборонної могутності нашої соціалістичної Батьківщини вносить добровільне товариство сприяння армії, авіації і флоту, якому минуло 50 років. За ці роки сотні мільйонів радянських людей пройшли в ДТСААФ, який став надійним помічником і резервом Збройних Сил,

школу мужності, відваги і патріотизму. Із знаменним ювілеєм збіглася ще одна подія в житті суспільства — 25—26 січня у Великому Кремльському палаці відбувся VIII Всесоюзний з'їзд ДТСААФ.

На з'їзді Всесоюзному добровільному товариству сприяння армії, авіації і флоту було вручено орден

Леніна. Цієї високої нагороди воно удостоєне за великий вклад у розвиток оборонно-масової роботи в країні і підготовку трудящих до захисту соціалістичної Вітчизни.

У прийнятій резолюції учасники з'їзду від імені багатомільйонного заgonу членів ДТСААФ заявили про рішучість наполегливо боротися за втілення в

життя рішень XXV з'їзду КПРС, всемірно сприяти зміцненню обороноздатності країни і підготовці трудящих до захисту Батьківщини.

З'їзд обрав керівні органи оборонного товариства. Головою Центрального Комітету ДТСААФ СРСР обрано трічі Героя Радянського Союзу Маршала авіації О. І. Покришкіна.

(ТАРС).

ВЧИТИСЬ КОМУНІЗМУ

Твій комплексний план

Вимогливі друзі

У колгоспі імені Шевченка Долинського району комсомольська організація налічує понад сто членів ВЛКСМ. Багато. Тож і роботи в ході громадсько-політичної атестації для комсомольського активу господарства немало. Проте ватажка Людмили Корнєвої, як ми дізналися, труднощі не лякають. Власне, труднощі надмірних чи непередбачених не було і не могло бути. «Таємниці» успіху шукати довго не довелося. Вони — в робочому записнику Людмили. Двічі протягом

минулого року слухали питання про виконання особистих комплексних планів «Вчимося комунізму, будемо комуністами» комсомольцями обох відділків. Комсорги первинних відділків — перші помічники Людмили. Ретельно ведуть щоденники, де фіксують у графі «виконання» кожну ініціативу, кожен успіх і... кожен промахунок. Нині в колгоспі важливі події присвячено цілий стенд «Твій Ленінський залік». По закінченні громадсько-політичної атестації результати її зна-

йдуть своє місце на стенді. Через кілька днів відбудуться комсомольські збори. Перше питання порядку денного: обговорення постанови ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ про Всесоюзне соціалістичне змагання, друге — підсумки громадсько-політичної атестації учасників Ленінського заліку «Рішення XXV з'їзду КПРС — у життя!».

Кожен член ВЛКСМ особисто заповнював комплексний план «Вчимося комунізму, будемо комуністами», тому звіт перед комі-

сією складатиме чесно й принципово. Старші товариші — комуністи, ветерани-земляки — суворо (про це наголошували члени комісії) спитають із тих, у кого негаразд з виконанням особистого комплексного плану, тобто з тих, хто має навіть незначні відхилення від зобов'язань у гірший бік.

Зосібна (і це теж підкреслювали) привітають кращих учасників Ленінського заліку, тих, хто не тільки постійно брав участь у групових консультаціях по вивченню праць В. І. Леніна, а й сам допомагав пропагандистам, готував реферати, і, безперечно, відзначився у праці.

Приклад комсомольської організації колгоспу імені Шевченка на чолі з її ватажкою Людмилою Корнєвою стає яскравим зразком послідовної, вдумливої, діяльної участі в такій важливій комплексній формі комсомольської роботи, як Ленінський залік.

А. МИХАЙЛІВ.

У перші дні січня тижня біля молочнотоварної ферми № 1 колгоспу «Шлях до комунізму» Добровеличківського району порушив гул тракторів. То почав роботу механізований загін по вивезенню органічних добрив, очолюваний В. Чернигою. Хлібороби вже дбають про те, щоб поле щедрілось і

НА ВАХТІ—МЕХАНІЗОВАНИЙ

наступного року. Вивозячи добрива від майбутньої урожайних буряків та на ілющі багаторічних трав, механізатори прагнуть сповна використати січєві ділі. На тиждень раніше вони виконали виробничий план першого місяця, напроцують теплі робіт. Серед правопідприємців — молоді водії автомашин В. Кузьменко, А. Кондратенко, трактористи Б. Марченко, П. Нерода, В. Кушляк.

На фото: зліва — тракторист навантажувальної лопати В. КУШЛЯК; унизу — передовий водій В. КУЗЬМЕНКО; вгорі — йде вантаження органічних добрив. Фото В. МАСЛЕННИКОВА.

ЗУСТРІЧ МОЛОДІ ДВОХ КРАЇН

ХАЙДАРАБАД (штат Андхра-Прадеш), 27 січня. (ТАРС). «Ласкаво просимо, радянські друзі!» — такими словами, сказаними по-російськи, були зустрінуті гості з СРСР — учасники Тижня дружби радянської та індійської молоді в Хайда-

рабадському університеті «Османія». Тут на кафедрі російської мови відбулась чергова, в рамках цього тижня, зустріч молоді двох країн.

Індію і Радянський Союз зв'язують міцні узи дружби і всебічного співробітни-

цтва, підкреслив у розмові з радянською делегацією Головний міністр Андхра-Прадеш Венгал Рао. Для нас Радянський Союз — справжній і великий друг, чий безкорисливий підтримку і допомогу ми відчували і відчувасмо на всіх етапах національного

будівництва. Вітаючи приїзд делегації радянської молоді на чолі з першим секретарем ЦК ВЛКСМ Є. М. Тяжельниковим, ми щиро віримо, що такі контакти слугуватимуть зміцненню найкращих почуттів між нашою молоддю, нашими народами, державами, справі зміцнення миру і безпеки на землі.

ПАМ'ЯТІ ВІЧНІСТЬ

ОГОЛОШЕНО РЕСПУБЛІКАНСЬКИЙ ГРОМАДСЬКИЙ ОГЛЯД ПАМ'ЯТНИКІВ І ПАМ'ЯТНИХ МІСЦЬ

Героїка Великого Жовтня, громадянської війни... Багато відомих сторінок вписано в їх літопис 60-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції. У плані підготовки до відзначення і з метою дальшого поліпшення комуністичного виховання трудящих, особливо підрастаючого покоління, на славних революційних, бойових і трудових традиціях президія правління Українського товариства охорони пам'яток історії та культури, колегії Міністерства культури УРСР, Держбуду УРСР і секретаріат ЦК ЛКСМУ ухвалили спільну постанову про проведення з грудня 1976 по листопад 1977 року республіканського громадського огляду пам'яток і пам'ятних місць, котрі увічнюють героїку Великої Жовтневої соціалістичної революції і громадянської війни.

У ході громадського огляду необхідно якнайширше розгорнути поглиблену пропаганду Закону СРСР «Про охорону і використання пам'яток історії та культури». В рамках республіканського огляду оголошено також

обласний громадський огляд пам'яток і пам'ятних місць, котрі пов'язані з героїкою революції і громадянської війни на території Кіровоградщини. Для проведення цього важливого громадсько-політичного заходу на високому рівні в містах і районах області створюються оргкомітети, до складу яких увходять представники радянських, комсомольських, профспілкових та інших організацій, начальних закладів, преси і радіомовлення.

За найкращі показники республіканський оргкомітет громадського огляду до 9 травня і 7 листопада 1977 року відрядить делегації, пам'ятними медалями і грамотами колективи підприємств, організацій, установ, навчальних закладів, колгоспів і радгоспів та окремих активістів. Результати громадського огляду широко висвітлюватимуться в газетах, журналах, по радіо і телебаченню.

Увічнити пам'ять полеглих учасників боротьби за встановлення і зміцнення Радянської влади в нашому краї — всенародна справа, наш патріотичний, священний обов'язок.

ГЕРОІВ НАШИХ ІМЕНА

ХУДОЖНЬО-ДОКУМЕНТАЛЬНА РОЗПОВІДЬ

Світлій пам'яті елісаветградських чекістів присвячується.

1

Зустрілися поглядами. Кількох секунд було досить: Харченко пригадав, де він бачив цю людину, у Залізника... У пам'яті зринала розмова з головою Елісаветградської повітової ЧК.

— Ми віримо вам. Сподіваємося, що більше ніколи не стикнемося на шляху політичного бандитизму... — Помітивши, як Харченко прагне щось сказати, додав: — Ви можете заглянути свою провинку перед земляками.

Повітом наставали поодинокі «попастанці», яких називали, а особливо те, що ми дали селянам землі, дуже не подобається... Наше прохання до вас — повідомляти про таких колишніх знайомих з Березівки, докирджинців сіл. Поподіється так, ніби сьогоднішньої розмови не було, а ви тільки ж зберете за самостійну Україну, як і раніше. Пам'ятайте свого часу. Словом, не уникайте зв'язків зі старими знайомими...

Спомини допоміг Харченкові опанувати собою. Він привітно усміхнувся до кресельного, немолодого аж чоловіка, котрий ішов назустріч. Насторожений погляд Ступи пом'якшався. Ступа підійшов ближче, дихнув перегаром:

— Може в гості запросити? Чи відлучався вже?

Харченко глянув докруг. Нікого.

— Пішли, — кинув коротко. І, не озираючись, попростував пухляку.

Лише в синій потемнієв гостю руку.

— А ти обережний... Це добре, — пробурмотів Ступа. За кілька хвилин по тому між ними в Харченком точилася невимовлена застольна розмова. Гість, здавалося, заміслю.

— Давно до тебе приїждився. Випірив, наша ти людина чи з'явився і тремтиш, загальмиш, перед більшовиками. Тепер скажи Новицькому, що не помилявся в тобі.

— А хто такий Новицький? — обережно спитав Харченко.

— Еге... — п'яно погрозило пальцем Ступа. — Не все відразу. Не все відразу...

Пити більше відмовився. Пообіцяв зайти пізніше. «Тоді й про діло поговоримо!» — підморгнув змовницьки. — «Ще не смерла Україна»...

Випросядивши гостя, Харченко довго намагався пригадати, хто такий Новицький. Ні. Такої людини він не знав...

2

У кабінеті голови Елісаветградської Надзвичайної комісії двох. Сам Х. Я. Леонюк і молодий бандит-чекіст Карін.

— Ось що, Сергію. Ти у нас порівняно недавно, знаєш те, що мало. Тому й доручаю тобі цю справу. Вчора у мене був Харченко. Напередодні він розмовляв зі Ступою, колишнім знайомим, разом у Залізника вояками. Той обіцяв звести його з людиною, котра нібито прибула недавно з-за кордону. Твоя місія: дізнатися, хто цей посланець, чим завдання виконує, що має робити у нас у повіті.

Хоча Якимович на хвилину замовк, і Сергій лише тепер побачив, який стомлений його командир. Під очима від безсонних ночей синці. Обличчя бліде, губи знекровлені. «Йому найважче, — подумав Карін. — Усю оперативну роботу треба контролювати, скрізь устигнути, все знати».

У свої двадцять три Сергій добре пізнав життя. Впевненість у перемозі революції, відданість Радянській владі, яка дає робітникам та селянам усе те, про що раніше їм навіть не мріялось, загартували його характер. Вихання бути в перших рядах тих, хто захищає завоюваний революцій, привело його на початку 1921 року до лав чекістів. Юнак якийсь, ще й надто спокійним, розсудливим, не розгублювався в будь-яких ситуаціях. Вибір випав на нього зовсім не випадково...

— Так от, — продовжував Леонюк. — Відтепер ти Степан Черненко, студент, рідний брат одного з товаришів Харченка по банді Залізника. Легенда вірогідна. Черненко-старшого вбили, коли знищували банду. Брата його в Березівці ніхто не знає, однак там добре відомо про дружбу Харченка з Черненком. Підозри ні у кого не виникне.

Запам'ятай одне. Не поспішай. Не слід прискорювати події. Більше прикидай, менше говори. Петлюрівське начальство любить діловитих людей...

Від Харченка Черненко довідався: прибулого з-за кордону зовуть Никодимом Новицьким. Величає себе отаманом, командуючим збройними силами Елісаветградського повіту.

— Правда, збройних сил ще немає. Новицький повинен їх організувати, — продовжив Харченко, іронічно посміхнувшись. — Отаман хвалиться: має завдання від самого Тютюнника... І ще одне варте уваги. Новицький просив познакомити його з надійними людьми.

— Оце вже добре, — сказав Сергій. — При нагоді про мене загадає...

Під час однієї з наступних розмов Харченко замовив перед отаманом слово за Черненка.

— Що за людина? — зацікавився Новицький. — Студент? Нам потрібні освічені люди. А довірити йому можна?

— Цілком, — заспокоїв Харченко. — Разом з його старшим братом у Залізника рубалися. Вогонь був, а не козак. І цей такий самий. Тільки мовчазніший.

— Це добре, — сказав сироквола Никодим. — Улаштуй мені зустріч із ним...

Так один з керівників Херсонського петлюрівського підпілля Никодим Новицький завербував до лав «попастанців» чекіста Сергія Каріна.

Згодом отаман цілком довірився кмітливому, енергійному Степанові. Призначив Черненка начальником зв'язку.

Хвалюватому Новицькому спочатку подобалося, що його підлеглий нічого не розуміє. Та пізніше це стало зацікавити його самолюбство. Адже Степан може й не догадуватися настільки важливої справи, якою вони займаються. І раз так, цього він не міг допустити...

Використовуючи самолюбство хвалюватого отамана, Черненко багато чого взнав...

Так званий «Штаб генеральний» українських націоналістів, що знаходився у Львові, посміяно готувався до повстання на Україні. У планах петлюрівців Елісаветградський повіт фігурував як «перший повстанський округ». До нього входили Елісаветградський, Первомайський та Звенигородський повіти. Спеціальним наказом Тютюнника, начальника київської головної штаб-квартири очолював член земської управи Тютюнник перекривав з-за кордону чотирнадцять старшини зв'язалися з бандами Чорного Ворона, Загороднього, Залізника. «Всенародне повстання» на Україні намічалось на кінець року. В цей час ішла продовжувалась кампанія, якою були недоволені куркулі. Саме на них і робив головну ставку Тютюнник.

На кінець року почастішали наскоки банд на селянські пункти, сукротаводи...

Карін відчував... надривався якесь поллі. І він наполегливо шукав шляхів, щоб дізнатися про найближчі плани петлюрівської верхівки...

Юрій ДМИТРЕНКО.

(Далі буде).

Сторінка для
дівчат

МРІЇ ПОТРІБНІ КРИЛА

На довгі роки залишиться в пам'яті шкільний диспут «Ким бути?» Потім дитячі мрії увічняться в одиоменному творі і вчителька з подивом відзначить, що хлопчики мріють стати переважно космонавтами, а дівчатка — актрисами.

Прямує зі школи Марійка Омеляченко, міцно тримаючи худенькою ручкою портфель, і подумки сперечається з однокласниками: «А може я хочу бути вчителькою? Ідею селом, і всі вітаються: цей чоловік колись учився в твоєму класі. Його дочка щойно відповідала на уроці, а малюк у коротеньких штаних підросе і теж прийде до школи... Дарувати дітям знання і материнську ласку, як моя вчителька. Це чудово!»

Нестійкі дитячі мрії: як багато на світі хороших професій! І час від часу уявляє себе Марійка то будівельницею, то лікарем, то піонервожатою. Після закінчення восьмого класу, на першому роздоріжжі в житті, в тихій задуманій розмові з першою вчителькою поділилася Марія своїми думками, сумнівами, візаннями. Тепла рука вже літньої людини, ласкавий погляд, широкі порадки: «А чому б не до фармацевтичного училища? Фармацевт — дуже потрібна професія».

Так остаточно викристалізувалося рішення Марії Омеляченко: буду там, де зможу принести найбільшу користь людям.

Пригадайте свої студентські роки. Чи не доповнюють вони логічно літ шкільських? Тільки на дивну питанню «Ким бути?» прийшло нове: «Яким бути?» Перша самотня спроба відчувати пульс життя і знати своє місце.

Відбулася акорди випускного вечора, занотовано в записничку останні адреси, позаду й слізне прощання. На Марію Омеляченко чекають у Вільняні, районній аптеці потрібні асистент. Автобус в'їжджає в селище, і хвилювання досягає кульмінаційної точки. «Як воно буде?»

Все склалося якнайкраще. Вона зустріла тут доброзичливих, сердечних людей, одразу знайшла подругу. Теж комсомолка, Люба Марченко, випускниця Житомирського фармацевтичного училища.

Перше приготування ліків — нові думки. У фармацевтичній підвідальності велика, бо мова йде не про власне життя, а про здоров'я людей. На чергових комсомольських зборах першою зобов'язалася вдвоє перевіряти план збору лікарських рослин. Та й чи можна інакше? Адже Марія — ударниця комуністичної праці.

Якось дівчина затрималася після роботи в аптеці (треба було занести ліки інвалідові Великої Вітчизняної війни). Подзвонили з лікарні: для операції терміново потрібен порокатин. Життя людини рятувати хвилин, і кожну з них Марія відчувала серцем, коли спириті руки готували препарат коли швидким кроком йшла до лікарні.

Увечері довго не могла заснути, а коли задрімила, хтось гуло постукав у вікно. Зрозуміла все з писелова: хворому стало гірше, для переливання необхідна кров. Швидко одяглася і ступила за поріг...

Марія готувала ліки і розуміє, що дуже потрібна людям. Як і люди потрібні їй.

О. ІВАНОВ.

• смт Вільнянка.

ДВОС.

Мал. М. СМІРНОВА.

МАЙСТЕР ПОМИЛИВСЯ

День довгий, як осінній дощ. Ольга Кудренко підклеює підноси вже до котрої пари взуття і думає, що кінця їм не буде, оцим чобіткам. «Одне і те ж кожної години, набридла ця одноманітність, думає дівчина і, зморщивши гарненького задержуючого носика, байдуже масить клеєм чергову пару з

Люба, старша сестра. У Люби браку не буває. Руки натреновані, рухи чіткі. Та хіба тільки в руках річ? У серці, в совісті робітничій, в отій небайдужості і чесності, з якою її сестра, молодий гвардієць п'ятирічки, член комітету комсомолу фабрики, ставиться до будь-якої дорученої їй справи.

І Таня, і Люба не тільки разом працюють, а й разом відпочивають, разом відвідують парашутну сек-

конвейєра. Думки витають зараз далеко-далеко, в усякому разі не в цеху. І тому голос майстра Григорія Миколайовича Гурт здається Ользі нереальним і зайвим у рожевому мрійливому її світі.

— Ольго, дівчата повернули тобі дві пари чобітків, чи не соромно брак робити? — проказав стиха і втомлено. Йі, Ользі, він адресував ці слова не вперше і, поглянувши на байдужий вираз її обличчя, подумав, що й не востаннє.

Дівчина почервоніла спершу, потім зайняла оборонну позицію, мовляв, який тут брак, усе відповідно до стандарту.

— Перероби, — втрутилася у розмову спокійна, заважє врівноважена Тетяна Грудненко. Її підтримали інші, остаточно зісмувавши настрій дівчини. «Розрахуюсь», — подумала розчарована і вирішила написати заяву про звільнення...

Ох, оця вже Тетяна! Як і Ольга Кудренко, на взуттєвій фабриці вона менше двох років. Однак почуває себе справжньою господаркою їхньої дільниці, де виробниці психічного цеху набирають форми справжнього чобітка.

А прийшла Тетяна на взуттєву фабрику слідом за сестрою Любою. Та працює тут після школи вже вісім років. Зовні вона ніби й нескладна, а внутрішньо вирізняється серед інших. Небайдужістю, прагненням внести в будь-яку просту операцію на потоці частку творчості, азарту. Коли постало питання про керівництво комсомольсько-молодіжним колективом їхньої дільниці, дівчата одностайно назвали ім'я Тетяни.

І молодий майстер, якому не раз перепало від новенької за недоброякісні колодки (нале йні, Григорій, їх поставчє), в душі радіє, коли патажком дівчата обрали цю небайдужу Тетяну. Знає: поміч буде в роботі від неї чимала. А Тетяна? То не легко керувати колективом, не самій боротися за якість роботи дільниці, а вимагати цього від кожного, хто працює поруч. Легко Тетині з такими, як

цію авіаційного клубу ДТСААФ. Тут, як і в праці, лідирує старша із сестер, Люба. Вона — парашутистка-першорозрядниця, учасниця республіканських змагань.

До речі, в цьому комсомольсько-молодіжному колективі народжуються робітничі династії. Групокомсорт дільниці Юлія Різниченко працює з чоловіком Петром на одній машині. А поруч майстра Григорія Гурт — не тільки дружина Лариса, а й дві племінниці — Світлана Михаленко та Оля Гурт.

«Шкода розраховуватися, стільки хороших дівчат у нашому колективі», — роздумувала над своїм рішенням залишити фабрику Оля Кудренко.

І, йдучи одна, зажурена, фабричним подвір'ям, бачила їх усіх у уяві: веселих, трошки насмішуваних, моторних, із завзягати-ми вогниками в очах. «Е, хороші дівчата, тільки я їх наздад тягну, не виходить у мене з тим клеєм...».

Чись зливні кроки по засніженому тротуару обірали роздуми. Тетяна легко поклала руку на плече дівчини:

— Ольго, ходімо поглянемо, як дівчата з іншою зміною наші операції виконують, може, навчимося...

Стати хороною робітницею Ользі Кудренко, Валентині Кукаї, іншим новачкам допомагають у колективі не тільки сестри Грудненко. Адже допомогти товаришеві, навчити його замінити себе на своєму робочому місці — це закон колективу.

Збігли дні. Спомини... Ольга Кудренко сидить на своєму робочому місці й акуратно клеїть деталі. І думки снують тут, у цеху. Думки про дільницю, про постанову партії, про підписані соціалістичні зобов'язання, які щойно обговорили.

Випустити в другому році п'ятирічки понад план тисячу пар взуття, поліпшити якість продукції, освоїти дві нові моделі — це і її, Ольги Кудренко, слово. Як і Тетяни та Люби Грудненко, Ганни Чорної, Людмили Нетовканої та всіх інших членів комсомольсько-молодіжної зміни третього цеху Кіровоградської взуттєвої фабрики.

Л. ОСОКІНА.

На фото: «Зобов'язання взяли підписи!» — кажуть дівчата з комсомольсько-молодіжної зміни цеху № 3. Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

ОГЛЯД
ЛИСТІВ

СУЧАСНА ДІВЧИНА. ЯКА ВОНА?

Лягають на редакційний стіл листи в білих та блакитних конвертах. Юні наші читачки у відповідь на рукавичку, кишту ображення: юнаком, заперечують його розчароване «всі ви такі». Листи гнівні, осудливі. Листи-відвертості, листи-сповіді. Вкотре перечитує їх і вкотре радіє — скільки чудових дівчат, вірних коханих і справжніх подруг серед читачок «Степовички»! «Ми розуміємо тебе, Анатолію, тобі було прикро роз-

чаруватися у людині, — пишуть колективному листу десятикласниці школи № 3 міста Помічної, — але з цього не треба робити висновок, що всі дівчата такі. Ти помиляєшся».

А які ж вони, сучасні дівчата? Прекрасні не тільки вродою, убранням, а й чистотою думок, мрії.

«Не слід усіх дівчат міряти одним аршином, — ділиться роздумами Оксана Степаненко із села Злики Маловисківського району. — Я, звичайно, не проти вищої освіти і сучасних мод, бо сама мрію про аступ до вузу. Але в житті головне не посада, освіта, убрання. Треба, передусім, бути справжньою людиною з високими моральними якостями».

І такі рядки, в яких на противагу Олениній пустоті і легковажності наші читачки розповідають про свою вірність і чистоту, можна наводити до нескінченності.

Та схвилювала не тільки Оленина зрада свого коханого, бо за тим могли стати і розчарування, і просто легковажність. Найбільшу хвилювання викликали перекокання Олени, те, як сувійно, по-міщанськи, остерігшись від усього жнає ця дівчина.

Адже Оленині модні сестри і шари — то не просто дівочі забаганки. То теж від способу мислення. Для таких модний шарф — це не тільки аксесуар, це ще й черга чи через десяти руки, здивувала подруг — значить, єсться варті. Не дістала — почуває себе обділеною, ображеною долею, не впевненою в собі. А вже робота, власне, те, чим живе кожен із нас, для Олени — просто фон, на якому можна демонструвати еді самі пастфрми, зачіски і шари. Як і кроссфори, до речі.

«І нехай не ображається Анатолій, — пишуть Наташка Гурт та Ольга Красильникова з міста Бобринця, — коли ми скажемо, що у нього поганний смак. Озирнись навколо і ти побачиш, скільки прекрасних дівчат працює за верстатом, за кермом трактора, за креслярською дошкою, віддаючи всю душу та енергію праці. А не потихеньку тліють у кабінетах, як Олена, в'язучи з робочий час черговий шарф».

Не тільки Олениними шарфами гордяться і захоплювалися Анатолій, а і її ерудиткою, стим зовнішнім інтелектуальним лиском, що вирізняє її в будь-якому товаристві.

Та ч модні фрази і вірші Олена наряджається так само, як у закордонні джипи.

«А що! Олена — сучасна дівчина», — сказав один мій знайомий, прочитавши листа Анатолія в газеті. — Але хіба а цьому виявляється сучасність? Виходить, що я не сучасна дівчина, — пише-будівельниця з Олександрії Ліра Плямеленченко, — бо я не палю. Засуджую дівчат, пустих душею, які нічим не захоплюються, крім сигарет, модних одяганок. Ні, друзі у мене багато. Просто друзі: педагогі, будівельники, підлітки, а з'єднує нас любов до дітей, адже я — вожата-ви-робничниця і після роботи йду до своїх восьмикласників. Дітям, зовсім не для того, щоб похизуватися перед хлопцями, читаю і Гарсія Лорку, Маяковського, Євтушенку».

А молода вчителька із села Новопавлівки Маловисківського району Г. В. Горбенко більш категорична у своїх судженнях: «Чому багатьом хлопцям подобаються дівчата, котрі палють, козирять модними цитатами ти своєю легковажністю? І Анатолій любить Олену. За що? Думаю, що коли б він був справжнім хлопцем, то не зустрічався б із такою розмільованою ллякою, а зустрічав би дівчину, яка була б достойна цього гордого імені: дівчина».

Я працюю в школі і з хвилюванням дивлюсь на дівчаток, які через кілька років підуть у самостійне життя. Хочеться виховати їх так, щоб вони стали справжніми дівчатами, правильно розуміли, що таке скромність, гордість і чесність».

«Я завжди заздрю гарним дівчатам. Приємно милуватися гарною дівчиною, дивуватися її вроді. Та коли бачу красну дівчину з цигаркою, мене мимоволі проймає почуття огиди до неї. Адже здавна дівчину вважали «святим створінням». І ось стоїть «святи створіння» в гурті хлопців, які розпивають пляшечку вина, і палить разом з ними...»

Та хай би як вона «інтелектуально» не збивала попіл з цигарки, як би загадково не мовчала при цьому, годі й говорити про дівочу ніжність, скромність! — пише у своєму листі Наташка Орлова з міста Долинської.

З цєю не можна не погодитися. Як і з багатьма іншими дівчатами, що мріють про справжнє кохання а не про «легкі зустрічі». З усіма тими дівчатами, що закінчують свої листи категоричним і вивіреним: «Ми не такі».

Ех, прокатають..

Фото М. ГЕРНАВСЬКОГО.

(ТАРС).

ПРОБА ПЕРА

ЗИМА

С морозом, вьюгою й бурей,
Без позволення, сама —
Суровою, сніжною й хмурою
Пришла к нам матушка-зима.

И по дороге нарядила
Ліса в сріблястий убор,
В сніга все ниви облачила
И даліше отроги гор.

И в'єтер, яростний й сильний,
Весь день, як вогнь голодний, вил,
И по землі, такой унылой,
Он вихри сніжні крутил.

Поніла пороша. А на утро,
Лінь тільки в небо рассвело. —
Как под блестящим перламутром,
Искрылось белое село.

Павел КОВАЛЕНКО,
ученик 6 класса средней школы
№ 17.

г. Кировоград.

НА КОГО КИВАЮТЬ П'ЯНИЦІ

Торік до медвигверезни-
ка попало сто п'ять моло-
дих робітників заводу «Чер-
вона зірка». І хоча це знач-
но менше, ніж 1975 року,
все ж слід записатися над
вчинками тих, хто плямує
честь великого й славного
колективу підприємства.

Двадцятип'ятирічний во-
дій електротранспортного
цеху Віктор Щербина про-
тягом останніх трьох років
побував у вигверезнику
дев'ять разів, чотири рази
його оштрафували за появу
нетверезим у громадських
місцях. Критикували, вка-
зували, в газеті «розписа-
ли», та ніщо не допомогло.
І в колективі транспортни-
ків потроху звикли, при-
мирилися з його поведін-
кою, мовляв, пропаща лю-
дина. А чому б не поруши-
ти питання про направлення
Щербини на добровільне чи
навіть примусове лікування
від алкоголізму? Мова ж
іде не про випадок, а про
систематичне пияцтво...

Про те, що певна байд-
жість колективу до любите-
лів сковитої допомагає мо-

ральному падінню цих лю-
дей, свідчить і інший при-
клад. Колись Олександр Де-
рев'яно працював май-
стром. Нині він — спюсар
ремонтно-механічного цеху
«Червона зірка». Неодно-
разовий «гість» вигверезни-
ка, відбув десять дів пока-
рання за дрібне хуліганство.
А почалося все не так дав-
но — 1975 року, коли пра-
цював контролером на за-
воді радіовиробів. Що ж ви-
ходить: ні там, ні тут колек-
тиви не можуть вплинути на
Олександра?

Можуть! Тільки часто зава-
жає цьому особистий поганий
приклад деяких керівників се-
редньої ланки. Вже цього року
відвідувачами «будинку тере-
пестів» були інженер-технолог
механоскладального цеху № 3
Ю. О. Кариченко та майстер
енергоцеху П. І. Мазур. Мова
іде про людей дорослих, тріх-
х, здатних і доволі вільно відпо-
відати за свої вчинки. Бо не мо-
же колектив по-справжньому
впливати на молодого робітни-
ка, коли той «виправдується»:
«А що я? Он майстер (чи тех-
нолог) сам п'є...»

Від пияцтва до злочину —
один крок. Вісімнадцятиріч-
ний спюсар механоскла-
дального цеху № 2 Валерій
Коханов учинив бійку в гур-
тожитку. Наслідок п'яного
дебашу — два роки позбав-
лення волі.

Можна було б продовжи-
ти перелік правопорушень,
учинених після пияцтва. Та
суть залишається незмін-
ною: в боротьбі з цим злом
повинні діяти спільно і ко-
лектив, і комсомольська ор-
ганізація, і наставники. Ад-
же йдеться, зрештою, про
людські долі, честь заводу.

О. ПІСКУНОВА,
інспектор Кировоград-
ського міського відділу
внутрішніх справ.

„Новість про комуніста“

Коло десяти днів у кіровоградському
кінотеатрі «Мир» іде нова документаль-
на кінокартина «Новість про комуніста».
У фільмі яскраво висвітлюється житте-
вий шлях видатного діяча Комуністичної
партії і Радянської держави, міжнарод-
ного комуністичного і робітничого руху
товарила Леоніда Ілліча Брежнєва. Гля-
дачі з хвилюванням дивляться кадри
стрічки що розповідають про людину,
життя якої пов'язане з історією життя народу,
від біографії нашої країни.

Поезії висока мить

ЗУПИНИЛАСЯ НА ВЕЧОРІ-ЗУСТРІЧІ
КІРОВОГРАДСЬКИХ ПОЕТІВ
З МОЛОДІЮ ОБЛАСНОГО ЦЕНТРУ

У міському Палаці культури імені
Компанії членів обласного літератур-
ного об'єднання щиро привітали старшо-
класники середніх шкіл і Кировограда.

Ведучи вечір разом з працівником Па-
лаці культури імені Компанії Лідією
Ковальовою, Валерій Гончаренко відкрив
його уривком з поеми «Заграва», присвя-
ченої 60-річчю Великого Жовтня. Підне-
сено музичне гомос поета, захоплюючи при-
сутніх образним світом героїки тих бу-
ремих днів, зворушуючи пам'ять юнаків
і дівчат загравою революції. Леонід На-
родовий, мовби гортаючи сторінки своїх
поетичних збірок «Чорнозем» та «Віне
жито» схилю віршів ще раз підтвердив
всеступність цих вічних символів життя.
Віршам зі своєї книжки «Ходить весело
вітерець» почав шестун Євген Железнич-
ков. Захоплює дитячим двоєвітом
струменіла в його поезіях. Лірику поета
продовжили своїми кращими творчими
доробками Людмила Санітонова та Віта-
лій Цинці. Замисленням, осяяним «бенте-
гою минулими постає світ у віршах з
«Уманського циклу» Георгія Шевченка.
«Поезія в моєму житті» — так назив-
ався цей вечір і в тому, що старшо-
класники були не тільки слухачами —
вони читали вірші своїх улюблених
поетів.

Присутні висловили подяку і поетам, і
працівникам бібліотеки обласного Бу-
дінку народної творчості, які організу-
вали цю зустріч, зупинили для них ча-
рівливу високу мить поезії.

А. ПЕЧИТАЙЛО.

Шановна редакція! Просьба
тебе надрукувати в нашій мо-
лодіжній газеті пісню О. Пах-
матового на слова М. Добри-
вського «Білорусія». Ця пісня
особливо запала нам до серця,
бо в ній розповідається про
мужний братній білоруський
народ, про героїні Катині.
Не можна без хвилювання
слухати «Білорусія» у яко-
нашій покальці інструменталь-
ного ансамблю «Нісирі».

Учні сьомого класу Ново-
луцької школи Доб-
ровільницького району.

БЕЛОРУССИЯ

Музика О. ПАХМАТОВОГО.

Белый аист летит,
Над белесым
Полесьем летит.
Белорусский мотив
В песне вереска,
в песне ракит.
Вся земля приняла
И заботу, и ласку,
и пламя,
Полыхал над землей
Небосвод,
как багровое знамя.

Припев:
Молодость моя —
Белоруссия,
Песни партизан,

Сосны да туман,
алая заря,
Молодость моя —
Белоруссия.
Наша память идет
По лесной
партизанской тропе,
Не смогли зарастить
Эти тропы
в народной судьбе.
Боль тех давних
годин

В каждом сердце
живет и поныне,
В каждой нашей
семье,

Вірші М. ДСЬОНПРОВОДА.

С нами малые дети
Хатыни.

Припев.
Белый аист летит
Над Полесьем,
над тихим жнивьем,
Где-то в топи болот

Погребен
остывающий гром.
Где-то аист летит,
Все летит
над родными полями,
Землю нашей любви
Осеняя большими
крылами.

Припев.

ПОГОДА

Вдень 29 січня по території об-
ласті і місту Кировограду не-
редбачається хмарна погода, не-
великий дощ, туман, на дорогах
слабка ожеледиця. Вітер по-
дінно-західний 4-8 м/с на
секунду. Температура повітря
по області 0-3, по місту 0-3
градуси тепла.

ОЛЕКСІЙ СЕМЕНЯК ВИБИРАЄ ЦІЛЬ

У багатьох видах спорту
успіх залежить від якоїсь
частки секунди. А ось у стріль-
бі... Все тут побудовано на
найменших відчуттях, на без-
доганній підготовці до кожно-
го пострілу. Тому-то чемпіони
з цього виду спорту завжди
відзначаються холоднокров-
ністю, адекватністю в собі.

...Це було сім років тому,
коли він, семикласник Олексій
Семеняк, прийшов у секцію
культури і спорту обласної
ради товариства «Динамо»,
якою керував майстер спорту
Сергій Вікентійович Малинко.
Після вивчення матеріальної
частини зброї, прийомів і пра-
вила стрільби Олексій уперше
взяв у руки малокаліберний
пістолет і почав разом зі сво-
ім наставником оволодівати
оружем — МП-8 (малокісна
стріляна по п'яти снайперських
мішенях). Вранці треба вико-
нати за 8 секунд. Це в першій
десі, зм'ягати, а на дру-
гій — на тридцять пострілів
затратити спочатку шість, по-
тім чотири секунди. Це дуже
швидкий темп. Його можна
досягти лише при наповненій
роботі над собою. Такої
наполегливості Олексій не
бачував. І 1972 року він став
кандидатом у майстри спорту.
Його включають до збірної
юнацького колективу нест-
райської ради «Динамо». В
складі цього колективу Се-
меняк двічі завоював звання
чемпіона країни — в особис-
тому і командному заліку.
На юнацькому чемпіонаті Ук-
раїни в червні 1974 року наш
земляк здобуває золоту ме-
даль і виконує норматив май-
стра спорту СРСР. Через рік
Олексій — чемпіон Республі-
канської ради товариства «Ди-
намо» серед дорослих (250 оч-
ок з 600 можливих). Чемпіон-
ський титул він зберіг за со-
бою і в минулому році. За до-
сягнуті стабільні успіхи його
включили до олімпійської збір-
ної Радянського Союзу («На-
ді-80»).

Важкувати курсантом злот-
но-штурманського училища
посилювати навчання з підси-
ченням спортивної майстер-
ності. Але наші у нього і бо-
го тренує Сергій Малинко та-
кі: найближча мета — добре
виступити на других республі-
канських спортивних молодіж-
них іграх у складі збірної
команди Кировоградщини, які
проходять у травні цього
року у Львові. І завоювати
півні в складі збірної колек-
тиву республіки захитати
спортивну честь України на
Всесоюзних молодіжних спор-
тивних іграх.

Побажавши ж Олексію і
його наставникові плутих по-
стрілів, доброго підготовки,
щоб бути в числі найсильні-
ших і на XXII Олімпіаді в
Москві.

В. ШЕБАШКО.

БОРЬБА ДІЮ-ДО. У Льв-
вові, почесноку три дні тривала
юнацька першість України з
борьби дію-до. Вдало ви-
ступила збірна команда рес-
публіканської ради сільського
спортивного товариства «Ко-
лос», у складі якої були в
наші земляки Костянтин Двор-
ничий і Віктор Семеняк.
У фінальному поєдинку з ра-
хунком 3:2 вона перемогла ли-
намінів Сільський спортивний
завоювали звання чемпіонів
республіки.

Колектив дію-до до цих
відомостей змагань готу-
вав Кировоградський тренер
майстер спорту СРСР Василь
Варисович Покришкін.

БАСКЕТБОЛ. Змаганнями з
баскетболу почалося обласне
спартакіада аматорів серед
колективів фізкультури серед-
ніх навчальних закладів. Ці
поєдинки проходили в Олек-
сандрії. Боротьба за звання
найсильніших тоїлася між
представницями кировоград-
ських технікумів — машино-
будівного й будівельного. Пе-
реможцями турніру стали
баскетболісти — майбутні ма-
шинобудівники. Третя сходин-
ка дісталася команді Олек-
сандрийського індустріального
технікуму.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кировоград 50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу
комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди,
відділу листів і масової роботи—2-45-36, відділу вій-
ськово-патріотичного виховання та спорту—2-46-87.

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» —
орган Кировоградського обкома
ЛКСМУ, г. Кировоград.
Газета печатається
на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова
обласного управління у справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кировоград, вул. Глінки, 2.